

Arrest

nr. 240 818 van 14 september 2020
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MARCHAND
Kolenmarkt 83/B
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Italiaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 maart 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 mei 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en advocaat C. UWASHEMA loco advocaat C. MARCHAND en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 31 maart 2020 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer : C., G. A. (...), geboren te Roggiano-Gravina, op (...)1956 onderdaan van Italië wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten met het oog op een tussenstaatse overbrenging zonder instemming waardoor er geen termijn om het grondgebied te verlaten kan worden toegestaan.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 43§1, 2° en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Minister voor Volksgezondheid en Sociale Zaken, Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 10.03.2005 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel voor 1 jaar. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verboden wapendracht, feit waarvoor hij op 20.06.2013 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Tongeren tot een gevangenisstraf van 1 maand. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan vernieling van afsluiting, verplaatsing of verwijdering van grenspalen en hoekbomen, opzettelijke slagen en verwondingen tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengeleefd, feiten waarvoor hij op 18.10.2012 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Tongeren tot een gevangenisstraf van 4 maanden met 3 jaar probatie-uitstel voor de helft. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevorming, als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 24.02.2017 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 6 jaar. Dergelijke feiten zijn uiterst laakbaar en maatschappelijk verwerpelijk. Ze geven blijk van een verregaande normvervaging. Drughandel is een gevaar voor de maatschappij en berokkent ernstige fysieke en morele schade aan de gebruikers die afhankelijk zijn van deze middelen. Bovendien ligt zij aan de basis van criminaliteit die vaak gepaard gaat met de verkoop en het gebruik van drugs. Betrokkene was een belangrijk lid met een belangrijke verantwoordelijkheid binnen de criminele organisatie. Betrokkene pleegde feiten samen met zijn stiefzoon hetgeen wijst op bedenkelijke morele waarden in zijn hoofd. Geldgewin lag onmiskenbaar aan de basis van zijn handelingen. De gevolgschade van druggebruik wordt veel te vaak onderschat. Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van zijn wederrechtelijk handelen en dat hij zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak. Overwegende dat er uit de terugkerende aard van het misdadige gedrag van betrokkene legitiem kan worden afgeleid dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt. Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (diefstal met geweld of bedreiging, als dader of mededader, verboden wapendracht, vernieling van afsluiting, verplaatsing of verwijdering van grenspalen en hoekbomen, opzettelijke slagen en verwondingen tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengeleefd, inbreuken op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevorming) (eventueel: en hun herhalend karakter) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij. Zijn gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. Hij trekt geen lessen uit zijn veroordelingen en blijkt de ernst van zijn daden niet in te zien, noch schijnt hij te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit zijn persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Hij heeft door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde, de samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand die haar regels met voeten treedt en enkel uit is op makkelijk winstbejag.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij minstens sinds 03.07.2019 in het Rijk verblijft en dat hij geen aanvraag heeft ingediend voor een verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van burger van de Europese Unie. Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande en het gegeven dat betrokkene het voorwerp uitmaakt van een tussenstaatse overbrenging, wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Betrokkene heeft op 18.09.2019 een vragenlijst hoorrecht ingevuld en verklaarde dat hij sinds 1971 in België verblijft; dat zijn Italiaanse identiteitskaart bij de griffie ligt; dat hij een pensioen ontvangt in België;

dat hij een zoon heeft in België. Uit het administratief dossier blijkt dat zijn zoon verblijfsrecht heeft in België. Zijn zoon is meerderjarig en heeft intussen een eigen gezin gesticht op het grondgebied. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, §59). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn meerderjarige zoon. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn meerderjarige zoon wordt dan ook niet aangenomen. Verder blijkt het het administratief dossier dat betrokkene regelmatig (ongestoord) bezoek ontvangt van B. G. R. (...). Uit het rijksregister kan niet blijken dat jullie ooit de wettelijke samenwoning hebben afgesloten. Jullie hebben slechts van 07.01.2005 tot 06.10.2005 op hetzelfde adres gewoond. Het voldoende hecht en duurzaam karakter van de relatie, vereist opdat deze onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) zou kunnen vallen, is niet aangetoond. Gesteld dat aangetoond zou zijn dat deze relatie weldegelijk als gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM te beschouwen is, quod non, kan opgemerkt worden dat uit het administratief dossier geen precieze onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van zijn vermeende gezinsleven in zijn land van herkomst of elders zouden verhinderen, evenmin blijkt dat betrokkene dit eventuele gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten. Het feit dat mevrouw B. G. (...) niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij hem niet vrijwillig zou kunnen volgen naar zijn land van herkomst. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Zijn familieleden en vrienden kunnen België en Italië vrijelijk in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met hem onderhouden middels bezoeken aan u in Italië alsook middels de moderne communicatiemiddelen. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat één van zijn familieleden om één of andere reden niet in staat zou zijn hem elders te bezoeken. Dat het onderhouden van de contacten met zijn familie moeilijker zal verlopen, is enkel en alleen te wijten aan zijn eigen crimineel gedrag. Zijn familieleden kunnen hem ook vanuit België ondersteunen bij het heropbouwen van zijn leven in Italië.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in de gevangenis een behandeling volgt met insuline. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit kan blijken dat dergelijke medische behandeling niet beschikbaar zou zijn in Italië.

Betrokkene haalt in zijn vragenlijst aan dat hij pensioen ontvangt in België. Betrokkene kan zijn Belgisch pensioen blijven ontvangen in het land van herkomst of een ander land dan België. Hij heeft tussen 1972 en 2014 regelmatig verblijfsrecht gehad in België. Sinds 05.12.2014 is hij afgevoerd van ambtswege. Overeenkomstig artikel 39§7 van het KB van 08/10/1981, wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrappt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. Uit het administratief dossier kan niet blijken dat betrokkene in de betwiste periode aanwezig was in het Rijk. Overeenkomstig artikel 42quinquies § 7 van de wet van 15/12/1980 wordt het duurzaam verblijfsrecht verloren door een afwezigheid van meer dan 2 achtereenvolgende jaren uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het duurzaam verblijfsrecht heeft verloren. Er kan bovendien niet zonder meer aangenomen worden dat hij geen andere banden meer zou hebben met Italië dan zijn nationaliteit. Hij spreekt de taal en hij hebt er school gelopen. Er kan in alle redelijkheid aangenomen worden dat hij ook nog een zekere vertrouwdheid heeft met de cultuur en gebruiken in Italië. Zelfs indien de banden met zijn herkomstland verwaterd zouden zijn als gevolg van zijn verblijf in België, betekent dit nog niet noodzakelijkerwijze dat hij niet zou kunnen terugvallen op zijn vroegere familiale netwerk en dat hij niet opnieuw de banden met dit land zou kunnen aanhalen en voor zichzelf aldaar opnieuw een leven zou kunnen uitbouwen zonder al te grote moeilijkheden. Het is niet onredelijk om te stellen dat hij zijn privéleven opnieuw kan opbouwen in Italië. Uit niks blijkt dat de banden die hij met België hebt opgebouwd van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Betrokkene heeft geen vrees geuit in het kader van artikel 3 EVRM.”

1.2. Op 31 maart 2020 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de Heer:

Naam: C. (...)

Voornaam: G. A. (...)

Geboortedatum: (...)1966

Geboorteplaats: Roggiano-Gravina

Nationaliteit: Italië

wordt een inreisverbod voor 5 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 31.03.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het persoonlijke gedrag van betrokkene toont een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging aan voor de openbare orde of de nationale veiligheid: hij heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 10.03.2005 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel voor 1 jaar. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verboden wapendracht, feit waarvoor hij op 20.06.2013 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Tongeren tot een gevangenisstraf van 1 maand. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan vernieling van afsluiting, verplaatsing of verwijdering van grenspalen en hoekbomen, opzettelijke slagen en verwondingen tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengeleefd, feiten waarvoor hij op 18.10.2012 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Tongeren tot een gevangenisstraf van 4 maanden met 3 jaar probatie-uitstel voor de helft. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevorming, als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 24.02.2017 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 6 jaar. Dergelijke feiten zijn uiterst laakbaar en maatschappelijk verwerpelijk. Ze geven blijk van een verregaande normvervaging. Drughandel is een gevaar voor de maatschappij en berokkent ernstige fysieke en morele schade aan de gebruikers die afhankelijk zijn van deze middelen. Bovendien ligt zij aan de basis van criminaliteit die vaak gepaard gaat met de verkoop en het gebruik van drugs. Betrokkene was een belangrijk lid met een belangrijke verantwoordelijkheid binnen de criminele organisatie. Betrokkene pleegde feiten samen met zijn stiefzoon hetgeen wijst op bedenkelijke morele waarden in zijn hoofde. Geldgewin lag onmiskenbaar aan de basis van zijn handelingen. De gevolgschade van druggebruik wordt veel te vaak onderschat. Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van zijn wederrechtelijk handelen en dat hij zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak. Overwegende dat er uit de terugkerende aard van het misdadige gedrag van betrokkene legitiem kan worden afgeleid dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt. Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (diefstal met geweld of bedreiging, als dader of mededader, verboden wapendracht, vernieling van afsluiting, verplaatsing of verwijdering van grenspalen en hoekbomen, opzettelijke slagen en verwondingen tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengeleefd, inbreuken op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevorming) (eventueel: en hun herhalend karakter) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij. Zijn gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. Hij trekt geen lessen uit zijn veroordelingen en blijkt de ernst van zijn daden niet in te zien, noch schijnt hij te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit zijn persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Hij heeft door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde, de samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand die haar regels met voeten treedt en enkel uit is op makkelijk winstbejag. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen.

Betrokkene heeft op 18.09.2019 een vragenlijst hoorrecht ingevuld en verklaarde dat hij sinds 1971 in België verblijft; dat zijn Italiaanse identiteitskaart bij de griffie ligt; dat hij een pensioen ontvangt in België;

dat hij een zoon heeft in België. Uit het administratief dossier blijkt dat zijn zoon verblijfsrecht heeft in België. Zijn zoon is meerderjarig en heeft intussen een eigen gezin gesticht op het grondgebied. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, §59). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn meerderjarige zoon. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn meerderjarige zoon wordt dan ook niet aangenomen. Verder blijkt het het administratief dossier dat betrokkene regelmatig (ongestoord) bezoek ontvangt van Belliard Gonzalez Ruth. Uit het rijksregister kan niet blijken dat jullie ooit de wettelijke samenwoning hebben afgesloten. Jullie hebben slechts van 07.01.2005 tot 06.10.2005 op hetzelfde adres gewoond.

Het voldoende hecht en duurzaam karakter van de relatie, vereist opdat deze onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) zou kunnen vallen, is niet aangetoond. Gesteld dat aangetoond zou zijn dat deze relatie weldegelijk als gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM te beschouwen is, quod non, kan opgemerkt v/orden dat uit het administratief dossier geen precieze onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van zijn vermeende gezinsleven in zijn land van herkomst of elders zouden verhinderen, evenmin blijkt dat betrokkene dit eventuele gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten. Het feit dat mevrouw (...) niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij hem niet vrijwillig zou kunnen volgen naar zijn land van herkomst. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Zijn familieleden en vrienden kunnen België en Italië vrijelijk in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met hem onderhouden middels bezoeken aan u in Italië alsook middels de moderne communicatiemiddelen. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat één van zijn familieleden om één of andere reden niet in staat zou zijn hem elders te bezoeken. Dat het onderhouden van de contacten met zijn familie moeilijker zal verlopen, is enkel en alleen te wijten aan zijn eigen crimineel gedrag. Zijn familieleden kunnen hem ook vanuit België ondersteunen bij het heropbouwen van zijn leven in Italië.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in de gevangenis een behandeling volgt met insuline. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit kan blijken dat dergelijke medische behandeling niet beschikbaar zou zijn in Italië.

Betrokkene haalt in zijn vragenlijst aan dat hij pensioen ontvangt in België. Betrokkene kan zijn Belgisch pensioen blijven ontvangen in het land van herkomst of een ander land dan België. Hij heeft tussen 1972 en 2014 regelmatig verblijfsrecht gehad in België. Sinds 05.12.2014 is hij afgevoerd van ambtswege. Overeenkomstig artikel 39§7 van het KB van 08/10/1981, wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrappt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. Uit het administratief dossier kan niet blijken dat betrokkene in de betwiste periode aanwezig was in het Rijk. Overeenkomstig artikel 42quinquies § 7 van de wet van 15/12/1980 wordt het duurzaam verblijfsrecht verloren door een afwezigheid van meer dan 2 achtereenvolgende jaren uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het duurzaam verblijfsrecht heeft verloren. Er kan bovendien niet zonder meer aangenomen worden dat hij geen andere banden meer zou hebben met Italië dan zijn nationaliteit. Hij spreekt de taal en hij hebt er school gelopen. Er kan in alle redelijkheid aangenomen worden dat hij ook nog een zekere vertrouwdheid heeft met de cultuur en gebruiken in Italië. Zelfs indien de banden met zijn herkomstland verwaterd zouden zijn als gevolg van zijn verblijf in België, betekent dit nog niet noodzakelijkerwijze dat hij niet zou kunnen terugvallen op zijn vroegere familiale netwerk en dat hij niet opnieuw de banden met dit land zou kunnen aanhalen en voor zichzelf aldaar opnieuw een leven zou kunnen uitbouwen zonder al te grote moeilijkheden. Het is niet onredelijk om te stellen dat hij zijn privéleven opnieuw kan opbouwen in Italië. Uit niks blijkt dat de banden die hij met België hebt opgebouwd van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Betrokkene heeft geen vrees geuit in het kader van artikel 3 EVRM.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 5 jaar proportioneel”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“EERSTE MIDDEL : SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN DE BESTUURSHANDELINGEN VAN 29 JULI 1991, ARTIKEL 44TER VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980, ARTIKEL 8 VAN HET EUROPEES VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS (HIERNA EVRM), HET ADMINISTRATIEF RECHTSBEGINSEL VAN DE ZORGVULDIGE VOORBEREIDING VAN BESTUURSHANDELINGEN, VAN HET ADMINISTRATIEF RECHTSBEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR VOLGENS HETWELK, ONDER ANDEREN, DE ADMINISTRATIE SERIEUS EN ZORGVULDIG WERKT.

A. MOTIVERINGSGEBREK In rechte

De motiveringsplicht is een Unierechtelijk en nationaal beginsel van behoorlijk bestuur. Uit de materiële motiveringsplicht volgt dat iedere bestuurshandeling gesteund moet worden op motieven die zowel in rechte als in feite aanvaardbaar zijn.

Eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden moeten afdoende gemotiveerd zijn in de akte die de beslissing zelf bevat. Drie voorwaarden moeten vervuld zijn opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven juist moeten zijn en eveneens draagkrachtig.

De draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid).

Artikel 44ter vreemdelingenwet bepaalt dat: fl. Wanneer een burger van de Unie of zijn familielid niet of niet meer het recht heeft om op het grondgebied te verblijven, kan de minister of zijn gemachtigde hem, met toepassing van artikel 7, eerste lid, een bevel geven om het grondgebied te verlaten.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer:

1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of 2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen. De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde. ”

Artikel 44ter, §1, lid 2 van de vreemdelingenwet, vereist bijgevolg een grondig en nauwkeuring onderzoek alvorens dat er een beslissing wordt genomen op grond van deze wetsbepaling. Verwerende partij dient, wanneer zij overweegt om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, rekening te houden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Bestreden beslissingen voldoen niet aan deze wettelijke vereisten.

Toepassing in onderhavig geval

Ten eerste, Uw Raad oordeelde reeds in liet arrest nr. 231 493 van 21 januari 2020 inzake verzoeker dat: "3.2.1. De eerste bestreden beslissing is gesteund op de artikelen 7, eerste lid. 3°, 44bis en 44ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en stelt ertoe een einde te stellen aan verzoekers verblijf in België in de hoedanigheid van burger van de Unie om redenen van openbare orde.

De tweede bestreden beslissing legt aan verzoeker een inreisverbod van tien jaar op wegens een ernstige bedreiging voor de openbare orde, op grond van artikel 44nonies, §2, van de vreemdelingenwet.

Voorafgaandelijk merkt de Raad op dat het inreisverbod spreekt van een ernstige bedreiging voor de openbare orde (artikel 44 nonies, §2, van de vreemdelingenwet), terwijl het bevel om het grondgebied te verlaten enkel verwijst naar "openbare orde" en nalaat te preciseren of het daarbij gaat om een "gewone" of ernstige reden van openbare orde, in de zin van de artikelen 44bis, §1 of 44bis §2, van de vreemdelingenwet. "

Vooreerst, merkt verzoeker op dat huidige bestreden beslissingen steunen op andere wettelijke gronden dan voorgaande bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod van 10 jaar. Hoewel huidige bestreden beslissingen steunen op dezelfde feitelijke gronden, wordt er heden door verwerende partij andere wettelijke gronden aangegeven ter ondersteuning van de nieuwe bestreden beslissingen. Huidig bevel om het grondgebied te verlaten steunt eveneens op artikelen 7. eerste lid, 3° en 44ter van de wet van 15 december 1980, maar steunt in tegenstelling tot voorgaande bevel om het grondgebied te verlaten niet op de artikelen 44bis van de vreemdelingenwet, maar op artikel 43 § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

Artikel 43 § 1,2° van de vreemdelingenwet voorziet dat: "De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren [...]:

1 ° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf:

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. " Artikel 43, §2 voorziet verder dat: "§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf I te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Eenzijds, is het niet duidelijk waarom heden gesteund wordt op een andere wettelijke grondslag, anderzijds houdt bestreden beslissing opnieuw geen rekening met de duur van het verblijf van verzoeker of zijn familie op het grondgebied, de leeftijd van verzoeker, zijn gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en het feit dat verzoeker geen bindingen meer heeft met zijn land van oorsprong.

Verder, merkt verzoeker op dat verwerende partij heden een inreisverbod oplegt van 5 jaar in de plaats van een inreisverbod van 10 jaar, en dit overeenkomstig dezelfde wettelijke grondslag, met name "overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

* Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid'. (eigen onderlijning)

Artikel 44nonies van de vreemdelingenwet voorziet dat: "§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijfjaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

§3. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming."

Bestreden inreisverbod is tegenstrijdig in de motivering daar vandaag aan verzoeker een inreisverbod van 5 jaar in de plaats van een inreisverbod van 10 jaar wordt opgelegd en dat dit betekent - bij gebrek aan enige motivering in bestreden beslissing over de redenen dit ertoe leiden dat heden het inreisverbod wordt herleid van 10 jaar naar 5 jaar - dat verzoeker niet wordt beschouwd als een ernstige bedreiging voor de openbare (vereiste van artikel 44nonies, §2 van de vreemdelingenwet voor het opleggen van een inreisverbod van meer dan 5 jaar) maar dat evenwel bestreden inreisverbod bepaalt dat er een inreisverbod wordt opgelegd omdat de burger rem de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het is voor verzoeker onduidelijk of verwerende partij van oordeel is dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde / de nationale veiligheid of een gewone bedreiging vormt. Deze onduidelijkheid werd reeds door Uw Raad aangehaald in het arrest nr. 231 493 van 21 januari 2020.

Bestreden beslissingen zijn onzorgvuldig en gebrekkig in het kader van de motiveringsplicht..

Ten tweede, Uw Raad oordeelde verder in het hierboven voornoemd arrest van 21 januari 2020 dat: "3.2.3. Verzoeker voert aan dat hij sedert 1)72 in België verblijf houdt en dat hij in het bezit was van een geldige verblijfskaart van 1)72 tot 2014. Hij is thans 63 jaar oud en heeft 42 jaar regelmatig verblijf gehouden in België, Hij voert aan dat er medische elementen van afhankelijkheid zijn en dat het

opleggen van het inreisverbod van tien jaar disproportioneel is. Hij voert ook aan dat niet afdoende wordt gemotiveerd waarom de bedreiging voor de openbare orde zo ernstig is dat een inreisverbod van meer dan vijf werd genomen.

Beide bestreden beslissingen verwijzen naar een reeks ernstige misdrijven waarvoor verzoeker veroordeeld werd. Deze feiten strekken zich uit over een ruime periode en bevatten naast tal van ernstige feiten ook een veroordeling wegens georganiseerde drugshandel.

Dit belet echter niet dat uit de hierboven geciteerde wetsbepalingen volgt dat het bestuur, wanneer zij zich voorneemt het verblijf van een burger van de Unie te beëindigen, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven en een inreisverbod op te leggen, over moet gaan tot een belangenafweging.. Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelt dat bij deze belangenafweging rekening moet worden gehouden met de fundamentele rechten waarvan het Hof de eerbiediging verzekert, in het bijzonder het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 van het EVRM (zie o.a. HvJ23 november 2010, Tsakouridis, C-145/0), punt 52: (...). " (eigen onderlijning)

Verzoeker stelt opnieuw een gebrekkige motivering vast. Bestreden beslissingen vertonen een niet afdoende motivering wat de belangenafweging betreft. Verwerende partij motiveert niet waarom de bedreiging voor de openbare orde zo ernstig en actueel is in hoofde van verzoeker, dat er heden een inreisverbod van vijf jaar en een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden opgelegd.

Bestreden beslissingen hernemen namelijk opnieuw dezelfde reeks misdrijven waarvoor verzoeker veroordeeld werd. en voegt dit maal het volgende toe: " Zijn gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. Hij trekt geen lessen uit zijn veroordelingen en blijkt de ernst van zijn daden niet in te zien, noch schijnt hij te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit zijn persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Hij heeft door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde, de samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand die haar regels met voeten treedt en enkel uit is op makkelijk winstbejag. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde / nationale veiligheid te vormen." (eigen onderlijning)

Deze redenen betreffen grotendeels een overname van de motivering van het vonnis van 3 november 2014 van de Rechtbank van Eerste Aanleg Limburg, afdeling Tongeren die verzoeker veroordeelde tot een gevangenisstraf van 6 jaar . Dit vonnis werd op 24 februari 2017 bevestigd door het Hof van Beroep te Antwerpen. Dit betreft de laatste veroordeling in hoofde van verzoeker en de oudste veroordeling. Bestreden beslissingen houden klaarblijkelijk geen rekening met de verstreken periode sinds de opgesomde veroordelingen (verzoeker werd in deze laatste veroordeling veroordeeld voor feiten die overeenkomstig het arrest hebben plaatsgevonden tussen 19.11.2011 en 15.04.2012). Bestreden beslissingen doen dus geen geactualiseerde beoordeling en geven niet aan waarom verzoeker heden als een actueel gevaar voor de maatschappij wordt beschouwd. De aangegeven, niet-geactualiseerde redenen, kunnen niet als afdoende worden beschouwd in het kader van de motiveringsplicht, noch de verwijzing naar de redenen die de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker ondersteunden. Verwerende partij geeft geen actuele persoonlijke handelingen van verzoeker aan die een actuele bedreiging in hoofde van verzoeker zouden kunnen staven. Bestreden beslissingen steunen op oude persoonlijke handelingen van verzoeker zonder enige toetsing van de actuele gedragingen en de actuele persoonlijke/concrete situatie van verzoeker.

Dit betreft een motiveringsgebrek.

Ten derde, blijkt uit de volgende bepalingen in bestreden beslissingen dat verwerende partij niet alleen niet verduidelijkt of verzoeker wordt beschouwd als een ernstige bedreiging of niet. maar evenmin met zekerheid kan stellen dat verzoeker heden een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde / nationale veiligheid vormt: "Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (...) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij", (eigen onderlijning)

Bestreden beslissingen geven opnieuw niet aan waarom verzoeker heden een actueel gevaar zou vormen voor de samenleving, rekening houdend met de intussen verstreken periode. Bestreden beslissingen zijn onduidelijk, onzorgvuldig, kort door de bocht en verwarrend. Bestreden beslissingen die oordelen dat verzoeker een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers en voor de handhaving van de openbare orde - zonder enig zekerheid daaromtrent - en die vervolgens hieruit kort door de bocht bevestigend concluderen dat het gedrag van verzoeker heden een reële, actuele en

voldoende ernstige bedreiging betekent voor een fundamenteel belang van de maatschappij, vertonen een motiveringsgebrek.

Ten vierde, een grondig en nauwkeuring onderzoek alvorens dat er een beslissing wordt genomen is vereist. Dit wordt onder meer in de artikelen 43.§1 en 44ter vreemdelingenwet expliciet voorzien. Verwerende partij houdt bij het nemen van bestreden beslissingen geen rekening met de duur van het verblijf van verzoeker en zijn familie/vrienden in België, de leeftijd van verzoeker, de gezondheidstoestand van verzoeker, de economische situatie van verzoeker, sociale en culturele integratie van verzoeker in België.

De mate waarin verzoeker bindingen zou hebben met zijn land van oorsprong - Italië - wordt op zeer hypothetische stellingen gesteund die geen rekening houden met de bijzonderheden van de zaak van verzoeker zoals bijvoorbeeld zijn leeftijd en zijn gezondheid.

Bestreden beslissingen houden geen rekening met de overwegingen van het arrest nr. 231 493 van 21 januari 2020 van Uw Raad die voorgaande beslissingen in hoofde van verzoeker op basis van dezelfde feitelijke elementen en gelijkende redenen vernietigde. Verwerende partij doet geen deugdelijke belangenafweging alvorens bestreden beslissingen te nemen. Bestreden beslissingen steunen op een onzorgvuldig onderzoek van de zaak en op een gebrekkige motivering.

Verder, vormen de bepalingen van bestreden beslissingen een probleem in het kader van de belangenafweging van artikel 8 EVRM (zie hieronder).

B. ARTIKEL 8 EVRM In rechte

Artikel 8 EVRM bepaalt dat: "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover hij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient men in de eerste plaats na te gaan of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM. vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven moet men zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 8 EVRM definieert noch het begrip "familie- en gezinsleven" noch het begrip "privéleven". Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dus een feitenkwestie. Voor het begrip familieleven, onderzoekt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de familiale relaties die facto ' in het licht van artikel 8 EVRM. Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het niet mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven. Het Europees Hof laat gelden dat de persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven.

Volgens het EHRM dient te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van de "fair balance"-toets. Men dient rekening te houden met enerzijds dat de vereiste van artikel 8 EVRM een waarborg is en niet heeft te maken met de loutere goede wil of met praktische regelingen en anderzijds dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet."

Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Bestreden beslissingen zijn niet conform wat voorafgaat.

Toepassing in onderhavig geval

Bestreden beslissingen hernemen voor een zeer groot deel de redenen die reeds werden opgenomen in de voorgaande vernietigde beslissingen in hoofde van verzoeker, en voegt het volgende er aan toe: "Uit het rijksregister kan niet blijken dat jullie ooit de wettelijke samenwoning hebben afgesloten. Jullie hebben slechts van 07.01.2005 tot 06.10.2005 op hetzelfde adres gewoond. Het voldoende hecht en duurzaam karakter van de relatie, vereist opdat deze onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) zou kunnen vallen, is niet aangetoond. Gesteld dat aangetoond zou zijn dat deze relatie weldegelijk als gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM te beschouwen is, quod non, kan opgemerkt worden dat uit het administratief dossier neen precieze onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van zijn vermeende gezinsleven in zijn

land van herkomst of elders zouden hinderen, evenmin blijkt dat betrokkene dit eventuele gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten. Het feit dat mevrouw (...) niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij hem vrijwillig zou kunnen volgen naar zijn land van herkomst. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Zijn familieleden en vrienden kunnen België en Italië vrijelijk in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met hem onderhouden middels bezoeken aan u in Italië alsook middels de moderne communicatiemiddelen. Er ligt geen stuk voor waaruit blijkt dat één van zijn familieleden om één of andere reden niet in staat zou zijn hem elders te bezoeken. Dat het onderhouden van de contacten met zijn familie moeilijker zal verlopen, is enkel en alleen te wijten aan zijn eigen crimineel gedrag. Zijn familieleden kunnen hem ook vanuit België ondersteunen bij het heropbouwen van zijn leven in Italië.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in de gevangenis een behandeling volgt met insuline. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit kan blijken dat der gelijke medische behandeling niet beschikbaar zou zijn in Italië.

(...)

Sinds 05.12.2014 is hij afgevoerd van ambtswege. Overeenkomstig artikel 39§7 van het KB van 08/10/1981, wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrappt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. Uit het administratief dossier kan niet blijken dat betrokkene in de betwiste periode aanwezig was in het Rijk. Overeenkomstig artikel 42 quinquies §7 van de wet van 15/12/1980 wordt het duurzaam verblijfsrecht verloren door een afwezigheid van meer dan 2 achtereenvolgende jaren uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het duurzaam verblijfsrecht heeft verloren. Er kan bovendien niet zonder meer aangenomen worden dat hij geen andere banden meer zou hebben met Italië dan zijn nationaliteit. Hij spreekt de taal en hij hebt er school gelopen. Er kan in alle redelijkheid aangenomen worden dat hij ook nog een zekere vertrouwdheid heeft met de cultuur en gebruiken in Italië. Zelfs indien de banden met zijn herkomstland verwaterd zouden zijn als gevolg van zijn verblijf in België, betekent dit nog niet noodzakelijkerwijze dat hij niet zou kunnen terugvallen op zijn vroegere familiale netwerk en dat hij niet opnieuw de banden met dit land zou kunnen aanhalen en voor zichzelf aldaar opnieuw een leven zou kunnen uitvouwen zonder al te grote moeilijkheden. Het is niet onredelijk om te stellen dat hij zijn privéleven opnieuw kan opbouwen in Italië. " (eigen onderlijning)

Uw Raad oordeelde evenwel reeds in het arrest nr. 231 493 van 21 januari 2020 in hoofde van verzoeker dat: "De Raad merkt vooreerst op dat de overweging dat verzoeker had "moeten weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precaire was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België uitgaat van een manifest foute voorstelling van de feiten. Verzoeker beschikte als burger van de Unie immers over een verblijfsrecht en was in het bezit van een E-kaart. De overweging dat verzoeker vooraleer net te komen op gezinsleven gehandhaafd kan worden (...) gebruik (moet) maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden ", houdt geen rekening met verzoekers verblijfsrecht als Unieburger. Het oordeel dat verzoeker niet zou beschikken over een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. steunt dan ook op een onzorgvuldig onderzoek van de zaak.

Hoewel het administratief dossier geen gegevenshistoriek bevat en op dit punt onvolledig blijkt - bevat het voldoende aanwijzingen dat verzoeker inderdaad sinds 1972 op wettelijke wijze in België heeft verbleven. Verzoeker is Unieburger en heeft in België gewerkt, hij ontvangt in België invaliditeitsuitkeringen sinds 1 september 2000 en zijn kinderen werden in België geboren. Bovendien beschikte verzoeker opnieuw sedert 2013 als burger van de Unie over een E-kaart.

(...)

Hoger werd reeds op gewezen dat de eerste bestreden beslissing niet duidt of verzoekers verblijf wordt beëindigd om "gewone " redenen van openbare orde. zoals bedoeld in artikel 44bis, §1 of artikel 44 bis. §2. van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er in dit verband ook op dat artikel 44bis, §3 bepaalt dat van burgers van de Unie die de tien voorafgaande jaren en het grondgebied hebben verbleven, alleen het recht op verblijf kan worden beëindigd om dwingende redenen van nationale veiligheid en dat het louter verval van de verblijfskaarten geen incidentie heeft op het onderliggende verblijfsrecht als burger van de Unie.

Hoe dan ook bepaalt artikel 44bis, §4. van de vreemdelingenwet dat bij een beslissing tot beëindiging van verblijf ten aanzien van een Unieburger rekening wordt gehouden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economisch situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Het is de Raad een raadsel hoe de bestreden beslissingen tot het besluit zijn kunnen komen dat verzoeker met regelmatig verblijf in België van 1972 tot 2014 geen bijzondere binding zou hebben met

België. Bovendien kan niet worden betwist dat verzoeker inderdaad reeds een zekere leeftijd heeft en legde verzoeker elementen neer met betrekking tot zijn gezondheidsproblematiek. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in de gevangenis een behandeling volgt met insuline. Hieromtrent wordt niets gemotiveerd, net zo min als over de bindingen met het land van oorsprong.

Dit manifest motiveringsgebrek tast zowel de rechtsgeldigheid aan van het bevel om het grondgebied te verlaten als het inreisverbod dat erop gesteund is. " (eigen onderlijning)

Bestreden beslissingen zijn onduidelijk en onzorgvuldig. Verwerende partij doet geen geactualiseerde beoordeling, rekening houdend met alle (verschatte) elementen inzake de precieze persoonlijke situatie van verzoeker en vertonen. Bestreden beslissingen vertonen een manifest motiveringsgebrek en schending artikel 8 EVRM.

Ten eerste, stelt verzoeker vast dat er eveneens verwarring en onduidelijkheid heerst omtrent zijn verblijfsrecht als Unieburger in het Rijk. Nadat Uw Raad voorgaand bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod van 10 jaar in hoofde van verzoeker vernietigde omwille van onder meer "een manifest foute voorstelling van de feiten vanwege verwerende partij", stelt verwerende partij overeenkomstig artikel 42cquinquies §7 van de vreemdelingenwet heden dat "bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vast gesteld worden dat betrokken het duurzaam verblijfsrecht heeft verloren". De stelling dat verzoeker geen duurzaam verblijfsrecht meer zou hebben is dus hypothetische en niet ondersteund. Verwerende partij diende eerst deze vraag uit te klaren alvorens een beslissing in hoofde van verzoeker te nemen die zwaarwegende nefaste gevolgen zal hebben voor verzoeker in het kader van zijn fundamentele rechten bij uitvoering. Dit is onontbeerlijk voor een deugdelijke belangenafweging. Bestreden beslissingen zijn manifest gebrekkig in het kader van artikel 8 EVRM en in het kader van de motiveringsplicht. Het komt toe aan verwerende partij om duidelijkheid te scheppen over verzoekers verblijfsrecht alvorens een beslissing te nemen hieromtrent. Verwerende partij moet eerst met zekerheid kunnen aangegeven of verzoeker al dan niet een verblijfsrecht heeft op het moment dat verwerende partij bestreden zwaarwichtige beslissingen heeft genomen. Bestreden beslissingen die, alvorens in hoofde van verzoeker een nieuw bevel om het grondgebied en een inreisverbod van 5 jaar op te leggen, niet met zekerheid kunnen vaststellen of verzoeker al dan niet een verblijfsrecht heeft, doen geen zorgvuldig onderzoek van de zaak en vertonen een gebrekkige motiveringsplicht. Zonder zekerheid omtrent deze vraag, kan niet gegronnd worden beaamd dat de in bestreden beslissingen opgegeven redenen voldoende zijn. Een antwoord op die vraag is onder meer namelijk van belang in het kader van artikel 44bis, §3 vreemdelingenwet gelet op het gegeven dat verzoeker tussen 1972 en 2014 regelmatig verblijfsrecht had in België en dus zeker meer dan tien voorafgaande jaren op het grondgebied verbleef en verwerende partij niet aangeeft dat het verblijfsrecht van verzoeker zou zijn ingetrokken om dwingende redenen van nationale veiligheid.

Bestreden beslissingen steunen op onzorgvuldig en onvolledig onderzoek van de zaak.

Verwerende partij dient hieromtrent minstens verduidelijking te verschaffen en verzoeker verzoekt Uw Raad om hem toe te slaan dit punt verder aan te vullen in de loop van de procedure indien nodig.

Ten tweede stelt verzoeker vast dat verwerende partij geen geactualiseerde, correcte beoordeling doet in kader van artikel 8 EVRM. Bestreden beslissingen houden geen rekening met de concrete elementen in het kader van artikel 8 EVRM die verzoeker meedeelde aan verwerende partij gedurende de voorgaande vernietigingsprocedure voor Uw Raad. Zo houdt verwerende partij in bestreden beslissingen geen rekening met de leeftijd van verzoeker, zijn medische toestand en afhankelijkheid die eveneens meegedeeld werden aan verwerende partij, (stukken 4 en 5) Verwerende partij kan niet beweren dat zij hiervan geen kennis had bij het nemen van huidige bestreden beslissingen.

Daar verzoeker reeds stukken heeft overgemaakt aan verwerende partij omtrent onderstaande elementen, wist of diende verwerende partij te weten dat:

- Verzoeker sinds 1971 in België verblijft en tussen 1972 en 2014 regelmatig verblijfsrecht had in België,
- Verzoeker in België getrouwd is geweest met G. D. N. (..), die helaas in februari 2017 overleed. Hij had met haar 3 kinderen, geboren in België. Eén zoon is woonachtig in België,
- Verzoeker een zeer goede relatie heeft met de familie C. (..). Verzoeker was namelijk zeer goed bevriend met Mijnheer G. C. (..), die helaas ook overleed in 2010. Na het overlijden van zijn vriend, ontfermde verzoeker zich over zijn dochter. Verzoeker heeft tot heden nog een zeer goede band met de dochter van zijn vriend. Hieromtrent heeft verzoeker reeds stukken overgemaakt aan verwerende partij,
- Verzoeker van 1973 tot 1979 aan de bruggen autostade heeft gewerkt in Sint-Truiden - Leuven, van 1980 tot 1983 aan de kerncentrale DOEL, van 1984 tot 1990 aan de metro te Antwerpen, van 1990 tot 1991 aan de Oostende Silo's en nog 3 jaar als internationaal chauffeur bij A,
- Verzoeker sinds 1992, invalide werd verklaard en verzoeker een invaliditeitspensioen van de Voorzorg in België ontvangt. Verzoeker heeft bijgevolg en bovendien weinig financiële middelen om een nieuw leven op te bouwen in Italië op zijn leeftijd en met zijn gezondheid.

- Verzoeker kampt met ernstige medische problemen: acute pancreatitis, hij werd 1 jaar gehospitaliseerd in UZ Leuven, heeft drie zware operaties ondergaan waarvan een bestond uit het verwijderen van zijn pancreas met als gevolg diabetes type 1.
Verzoeker heeft een lange medische voorgeschiedenis en kampt nog met zware gezondheidsproblemen. Dit blijkt uit het medisch stuk van Dr. G. C. dd. 10/1 2/2019. meegedeeld aan verwerende partij. De medische situatie van verzoeker is namelijk zeer precaire en ernstig. Hierdoor is verzoeker erg afhankelijk van zijn familie en vrienden in België in de zin van artikel 8 EVRM en vormen bestreden beslissingen in geval van uitvoering een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM.
Verzoeker loopt op krukken en dient 4 keer per dag insuline in te nemen in de gevangenis. Dit is geen nieuw element. Verwerende partij diende hiervan op de hoogte te zijn op het moment dat de bestreden beslissingen zijn genomen.
Verzoeker is niet in staat is om voor zich zelf te zorgen gelet op zijn medische situatie en verzoeker heeft iemand nodig die voor hem zorgt gelet op zijn gezondheidsproblemen. Dit werd ondersteund door de verklaringen van de dochter van verzoeker - Mevrouw C. P. (...) - en van de zoon van verzoeker - Mijnheer C. G. S. (...). Deze verklaringen werden reeds meegedeeld aan verwerende partij.
- De afhankelijkheidsrelatie van verzoeker met zijn kinderen overstijgt de gebruikelijke banden die tussen gezinsleden bestaan. Zeker omwille van zijn gezondheidsproblemen heeft verzoeker veel hulp en steun nodig van zijn kinderen. Doordat de laatste dochter van verzoeker die nog in Italië woont, naar België wenst terug te keren en al zijn andere familieleden in België gevestigd zijn, zou de uitvoering van bestreden beslissingen betekenen dat verzoeker de noodzakelijke steun en hulp van zijn kinderen niet meer zou verkrijgen. Naast zijn kinderen, heeft verzoeker: een vriendin met wie hij al jarenlang een relatie heeft, Mevrouw' B. G. R. (...); een stiefdochter van 18 jaar (dochter van Mevrouw' B. G. R. (...)), Mevrouw B. G. R. (...), die sinds dat zij 1 maand is werd opgebracht door verzoeker; een zus, Mevrouw- C. M. (...), wonende te Maasmechelen en van wie hij minstens 1 keer per week bezoek ontvangt in de gevangenis; en een broer C. A. (...), wonende te Maasmechelen en van wie hij minstens 1 keer per week ook bezoek ontvangt in de gevangenis,
- Verzoeker is sinds 2000 als invalide voor +66% arbeidsongeschiktheid erkend. Hieromtrent werden eveneens al stukken overgemaakt aan verwerende partij. De invaliditeit van verzoeker maakt eveneens de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn familie in België reëel.

De in bestreden beslissingen opgenomen redenen houden geen rekening met de reeds door verzoeker aan verwerende partij meegedeelde elementen die een permanente verwijdering uit België beletten in kader van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij stelt onterecht dat "w/7 het administratief dossier geen precieze onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van zijn vermeende gezinsleven in zijn land van herkomst of elders zouden hinderen. evenmin blijkt dat betrokkene dit eventuele gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten. " Verwerende partij houdt in haar belangenafweging geen rekening met de door verzoeker verschaft elementen omtrent zijn oude leeftijd, zijn medische afhankelijkheid en gebrek aan enige binding met Italië. Verwerende partij concludeert desalniettemin dat er geen onoverkomelijke hinderpalen blijken te zijn dat verzoeker zich opnieuw in Italië zou kunnen vestigen. Verwerende partij houdt duidelijk geen rekening met de oude leeftijd, de bijzondere binding met België en de medische afhankelijkheid van verzoeker. Dit voldoet niet aan de vereisten van de motiveringsplicht en evenmin aan de vereisten van een correcte belangenafweging in het kader van artikel 8 EVRM.

Verzoeker was 15 jaar toen hij aankwam in België in 1971 en heeft sindsdien heel zijn familie- en privéleven enkel in België uitgebouwd. Verzoeker heeft heden geen familiale of sociale netwerk in Italië. Het enige netwerk dat verzoeker heeft, is in België gelet op zijn zeer langdurige verblijf alhier. Bestreden beslissingen doen geen deugdelijk onderzoek naar de concrete situatie van verzoeker. Bestreden beslissingen houden helemaal geen rekening met de precieze situatie van verzoeker, zijn oudere leeftijd en zijn precaire gezondheidstoestand. In tegenstelling tot wat wordt beweerd in bestreden beslissingen, kan aan de hand van de concrete en correcte persoonlijke situatie van verzoeker, niet beaamd worden dat het redelijk is om te verwachten dat verzoeker alleen zijn leven in een land waar hij sinds 1971 niet permanent heeft geleefd zal kunnen opbouwen. Evenmin kan redelijk worden verwacht dat verzoeker zich in een ander land zal kunnen vestigen op zijn leeftijd en met zijn gezondheid. Noch de leeftijd, noch de financiële middelen, noch de gezondheidstoestand van verzoeker laten dit toe. Met al deze elementen houdt verwerende partij geen rekening in bestreden beslissingen.

Het kan niet betwist worden dat verwerende partij op de hoogte was van voornoemde elementen. Bestreden beslissingen doen geen afdoende fairbalance tussen het belang van verzoeker (familie en privéleven handhaven in België) en het belang van verwerende partij. Een loutere verwijzing naar de veroordelingen van verzoeker, zonder een actuele evaluatie omtrent liet al dan niet bestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid in

hoofde van verzoeker en een afweging hiervan in het kader van artikel 8 EVRM - rekening houdend met de afhankelijkheidsrelatie van verzoeker met zijn kinderen die de gebruikelijke banden die tussen gezinsleden bestaan overstijgt - is niet afdoende en is in strijd met de wettelijke bepalingen.

Een nauwkeurig onderzoek en toepassing van de concrete omstandigheden van de zaak ontbreekt opnieuw.

Ten derde, is het inreisverbod - hoewel het verbod dit maal wordt verlaagd van 10 naar 5 jaar - nog steeds manifest disproportioneel. Enerzijds omwille van wat reeds werd uiteengezet: verwerende partij houdt geen rekening met de vaste banden van verzoeker met België en met het feit dat verzoeker 42 jaren regelmatig verblijfsrecht heeft gehad in België. Anderzijds, motiveert verwerende partij niet waarom in concreto er heden een dermate (ernstige?) bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid in hoofde van verzoeker die de opgelegde maximumtermijn van 5 jaar en de zwaarte hiervan zou rechtvaardigen. Verwerende partij geeft niet aan om welke redenen het opleggen van het maximum van de voorziene jaren heden in hoofde van verzoeker noodzakelijk is. De wet vóór ziet evenwel dat de duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval. De motivering met betrekking tot het inreisverbod laat opnieuw niet toe aan verzoekende partij om te weten of verwerende partij rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden, eigen aan zijn zaak.

Verwerende partij koos er voor de maximum duur op te leggen zonder rekening te houden met alle door verzoeker verschafte elementen aangaande zijn persoonlijke en actuele situatie.

In het arrest *Regina t. Pierre Bouchereau*, oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie dat: "het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijkt dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt" (eigen onderlijning)

Verwerende partij laat evenwel na om na te gaan of verzoeker heden een actuele bedreiging vormt. Bestreden beslissingen houden evenmin rekening met het feit dat de laatste aangehaalde veroordeling betrekking heeft op feiten gepleegd tussen november 2011 en april 2012 en dat bijgevolg de beoordeling van de gedraging van verzoeker waarop verwerende partij steunt niet actueel is. Verwerende partij geeft niet aan op welke actuele elementen gesteund wordt om te besluiten dat verzoeker een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving die een inreisverbod van 5 jaar en een inmenging van het recht op privé- en familielevens zou rechtvaardigen.

Bestreden beslissingen zijn derhalve disproportioneel en steunen niet op een actuele en zorgvuldige evaluatie van de persoonlijke situatie van verzoeker. Noch voor wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, noch voor wat het opgelegde inreisverbod van 5 jaar betreft.

Bestreden beslissingen houden opnieuw geen rekening met de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezinssituatie en economische situatie van verzoeker. Noch wordt er rekening gehouden met de diepgaande sociale en culturele integratie van verzoeker in het Rijk gedurende meer dan 40 jaren en het gegeven dat verzoeker geen enkele bindingen meer heeft met zijn land van oorsprong en evenmin redelijk kan worden verwacht dat verzoeker in de huidige concrete omstandigheden, een nieuw leven zou kunnen opbouwen in Italië.

Er kan een schending worden vastgesteld van voornoemde nationale en internationale wetsbepalingen en algemene rechtsbeginselen."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod geven duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan deze werden genomen.

In de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt verwezen naar de artikelen 7, eerste lid, 3°, 43, § 1, 2° en 44ter van de vreemdelingenwet. Verder wordt na een feitelijk overzicht van de situatie van verzoekende partij erop gewezen dat zij diverse malen veroordeeld werd waarbij wordt ingegaan op de gepleegde feiten en de ernst ervan en wordt gemotiveerd dat uit deze feiten blijkt dat verzoekende partij een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de samenleving en

dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten rechtvaardigen. Tevens wordt gemotiveerd waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven. Verder worden het verblijf en het gezins- en privéleven van verzoekende partij besproken alsook haar medische situatie.

In de motivering van het luik inreisverbod wordt eveneens verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 44nonies van de vreemdelingenwet en wordt opnieuw ingegaan op de elementen die de zaak van verzoekende partij kenmerken waarbij gemotiveerd wordt waarom een inreisverbod voor een periode van vijf jaar in casu proportioneel is.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat een samenlezing van de bepalingen waarop het bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod steunen met de concrete feitelijke argumentering in de beslissingen geen afdoende motivering vormt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden beslissingen wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding.

2.5. Waar verzoekende partij verwijst naar het arrest van de Raad van 21 januari 2020, nr. 231 493 en betoogt dat het thans bestreden bevel op een andere wettelijke bepaling steunt zonder dat duidelijk is waarom zij daarop steunt, wijst de Raad erop dat het de verwerende partij toekomt te oordelen welke wetsbepaling op de situatie van verzoekende partij wordt toegepast en te motiveren waarom de zaak van verzoekende partij onder deze wetsbepaling valt.

Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing is deze geënt op de artikelen 7, eerste lid, 3°, 43, § 1, 2° en 44ter van de vreemdelingenwet. Deze artikelen luiden:

Artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(..)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(..)”

Artikel 43, § 1, 2° en § 2 van de vreemdelingenwet:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:

(..)

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het

grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 44ter van de vreemdelingenwet:

“§ 1.

Wanneer een burger van de Unie of zijn familielid niet of niet meer het recht heeft om op het grondgebied te verblijven, kan de minister of zijn gemachtigde hem, met toepassing van artikel 7, eerste lid, een bevel geven om het grondgebied te verlaten.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer:

1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of

2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen.

De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde.”

Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing motiveert de verwerende partij omstandig waarom verzoekende partij op grond van voormelde bepalingen een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd krijgt zonder termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten. Door te verwijzen naar een eerder vernietigingsarrest van de Raad maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij thans niet vermocht een bevel om het grondgebied te verlaten te treffen ondermeer gesteund op ditmaal artikel 43, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

2.6. Verzoekende partij betoogt verder dat opnieuw geen rekening werd gehouden met haar verblijfsduur, haar leeftijd en gezondheidstoestand en haar gezins- en economische situatie alsook haar integratie in België en het feit dat zij geen bindingen meer heeft met haar land van herkomst.

2.7. De Raad stelt op lezing van de bestreden beslissingen evenwel vast dat verzoekende partij geenszins gevolgd kan worden in haar betoog. Zo blijkt uitdrukkelijk uit de motieven van de bestreden beslissingen:

“Betrokkene heeft op 18.09.2019 een vragenlijst hoorrecht ingevuld en verklaarde dat hij sinds 1971 in België verblijft; dat zijn Italiaanse identiteitskaart bij de griffie ligt; dat hij een pensioen ontvangt in België; dat hij een zoon heeft in België. Uit het administratief dossier blijkt dat zijn zoon verblijfsrecht heeft in België. Zijn zoon is meerderjarig en heeft intussen een eigen gezin gesticht op het grondgebied. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K M./Zwitserland, §59). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn meerderjarige zoon. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn meerderjarige zoon wordt dan ook niet aangenomen. Verder blijkt het het administratief dossier dat betrokkene regelmatig (ongestoord) bezoek ontvangt van B. G. R. (...). Uit het rijksregister kan niet blijken dat jullie ooit de wettelijke samenwoning hebben afgesloten. Jullie hebben slechts van 07.01.2005 tot 06.10.2005 op hetzelfde adres gewoond. Het voldoende hecht en duurzaam karakter van de relatie, vereist opdat deze onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) zou kunnen vallen, is niet aangetoond. Gesteld dat aangetoond zou zijn dat deze relatie weldegelijk als gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM te beschouwen is, quod non, kan opgemerkt worden dat uit het administratief dossier geen precieze onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van zijn vermeende gezinsleven in zijn land van herkomst of elders zouden verhinderen, evenmin blijkt dat betrokkene dit eventuele gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten. Het feit dat mevrouw B.

G. (...) niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij hem niet vrijwillig zou kunnen volgen naar zijn land van herkomst. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Zijn familieleden en vrienden kunnen België en Italië vrijelijk in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met hem onderhouden middels bezoeken aan u in Italië alsook middels de moderne communicatiemiddelen. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat één van zijn familieleden om één of andere reden niet in staat zou zijn hem elders te bezoeken. Dat het onderhouden van de contacten met zijn familie moeilijker zal verlopen, is enkel en alleen te wijten aan zijn eigen crimineel gedrag. Zijn familieleden kunnen hem ook vanuit België ondersteunen bij het heropbouwen van zijn leven in Italië.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in de gevangenis een behandeling volgt met insuline. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit kan blijken dat dergelijke medische behandeling niet beschikbaar zou zijn in Italië.

Betrokkene haalt in zijn vragenlijst aan dat hij pensioen ontvangt in België. Betrokkene kan zijn Belgisch pensioen blijven ontvangen in het land van herkomst of een ander land dan België. Hij heeft tussen 1972 en 2014 regelmatig verblijfsrecht gehad in België. Sinds 05.12.2014 is hij afgevoerd van ambtswege. Overeenkomstig artikel 39§7 van het KB van 08/10/1981, wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrappt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. Uit het administratief dossier kan niet blijken dat betrokkene in de betwiste periode aanwezig was in het Rijk. Overeenkomstig artikel 42quinquies § 7 van de wet van 15/12/1980 wordt het duurzaam verblijfsrecht verloren door een afwezigheid van meer dan 2 achtereenvolgende jaren uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het duurzaam verblijfsrecht heeft verloren. Er kan bovendien niet zonder meer aangenomen worden dat hij geen andere banden meer zou hebben met Italië dan zijn nationaliteit. Hij spreekt de taal en hij hebt er school gelopen. Er kan in alle redelijkheid aangenomen worden dat hij ook nog een zekere vertrouwdheid heeft met de cultuur en gebruiken in Italië. Zelfs indien de banden met zijn herkomstland verwaterd zouden zijn als gevolg van zijn verblijf in België, betekent dit nog niet noodzakelijkerwijze dat hij niet zou kunnen terugvallen op zijn vroegere familiale netwerk en dat hij niet opnieuw de banden met dit land zou kunnen aanhalen en voor zichzelf aldaar opnieuw een leven zou kunnen uitbouwen zonder al te grote moeilijkheden. Het is niet onredelijk om te stellen dat hij zijn privéleven opnieuw kan opbouwen in Italië. Uit niks blijkt dat de banden die hij met België hebt opgebouwd van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Betrokkene heeft geen vrees geuit in het kader van artikel 3 EVRM.”

En:

“Betrokkene heeft op 18.09.2019 een vragenlijst hoorrecht ingevuld en verklaarde dat hij sinds 1971 in België verblijft; dat zijn Italiaanse identiteitskaart bij de griffie ligt; dat hij een pensioen ontvangt in België; dat hij een zoon heeft in België. Uit het administratief dossier blijkt dat zijn zoon verblijfsrecht heeft in België. Zijn zoon is meerderjarig en heeft intussen een eigen gezin gesticht op het grondgebied. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, §59). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn meerderjarige zoon. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn meerderjarige zoon wordt dan ook niet aangenomen. Verder blijkt het het administratief dossier dat betrokkene regelmatig (ongestoord) bezoek ontvangt van B. G. R. (...). Uit het rijksregister kan niet blijken dat jullie ooit de wettelijke samenwoning hebben afgesloten. Jullie hebben slechts van 07.01.2005 tot 06.10.2005 op hetzelfde adres gewoond. Het voldoende hecht en duurzaam karakter van de relatie, vereist opdat deze onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) zou kunnen vallen, is niet aangetoond. Gesteld dat aangetoond zou zijn dat deze relatie weldegelijk als gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM te beschouwen is, quod non, kan opgemerkt v/orden dat uit het administratief dossier geen precieze onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van zijn vermeende gezinsleven in zijn land van herkomst of elders zouden verhinderen, evenmin blijkt dat betrokkene dit eventuele gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten. Het feit dat mevrouw B. G. (...) niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij hem niet vrijwillig zou kunnen volgen naar zijn land van herkomst. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Zijn

familieleden en vrienden kunnen België en Italië vrijelijk in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met hem onderhouden middels bezoeken aan u in Italië alsook middels de moderne communicatiemiddelen. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat één van zijn familieleden om één of andere reden niet in staat zou zijn hem elders te bezoeken. Dat het onderhouden van de contacten met zijn familie moeilijker zal verlopen, is enkel en alleen te wijten aan zijn eigen crimineel gedrag. Zijn familieleden kunnen hem ook vanuit België ondersteunen bij het heropbouwen van zijn leven in Italië.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in de gevangenis een behandeling volgt met insuline. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit kan blijken dat dergelijke medische behandeling niet beschikbaar zou zijn in Italië.

Betrokkene haalt in zijn vragenlijst aan dat hij pensioen ontvangt in België. Betrokkene kan zijn Belgisch pensioen blijven ontvangen in het land van herkomst of een ander land dan België. Hij heeft tussen 1972 en 2014 regelmatig verblijfsrecht gehad in België. Sinds 05.12.2014 is hij afgevoerd van ambtswege. Overeenkomstig artikel 39§7 van het KB van 08/10/1981, wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrappt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. Uit het administratief dossier kan niet blijken dat betrokkene in de betwiste periode aanwezig was in het Rijk. Overeenkomstig artikel 42quinquies § 7 van de wet van 15/12/1980 wordt het duurzaam verblijfsrecht verloren door een afwezigheid van meer dan 2 achtereenvolgende jaren uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het duurzaam verblijfsrecht heeft verloren. Er kan bovendien niet zonder meer aangenomen worden dat hij geen andere banden meer zou hebben met Italië dan zijn nationaliteit. Hij spreekt de taal en hij hebt er school gelopen. Er kan in alle redelijkheid aangenomen worden dat hij ook nog een zekere vertrouwdheid heeft met de cultuur en gebruiken in Italië. Zelfs indien de banden met zijn herkomstland verwaterd zouden zijn als gevolg van zijn verblijf in België, betekent dit nog niet noodzakelijkerwijze dat hij niet zou kunnen terugvallen op zijn vroegere familiale netwerk en dat hij niet opnieuw de banden met dit land zou kunnen aanhalen en voor zichzelf aldaar opnieuw een leven zou kunnen uitbouwen zonder al te grote moeilijkheden. Het is niet onredelijk om te stellen dat hij zijn privéleven opnieuw kan opbouwen in Italië. Uit niks blijkt dat de banden die hij met België hebt opgebouwd van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Betrokkene heeft geen vrees geuit in het kader van artikel 3 EVRM.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 5 jaar proportioneel”

Verzoekende partij gaat met haar betoog volledig voorbij aan de omstandige motivering inzake haar verblijfsduur, haar gezins- en privéleven in België, haar gezondheidstoestand en haar banden met het herkomstland. Er blijkt uit deze motivering niet dat de verwerende partij bepaalde elementen waarmee zij rekening moet houden conform artikel 43, § 2 van de vreemdelingenwet over het hoofd heeft gezien of onterecht niet in ogenschouw heeft genomen, minstens maakt de verzoekende partij dit niet aannemelijk.

2.8. Voorts maakt de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij thans niet kon kiezen voor een inreisverbod voor de duur van vijf jaar om redenen van openbare orde. Immers wordt dit niet verhinderd door het gezag van gewijsde van het arrest nr. 21 493 van 21 januari 2020. Verzoekende partij lijkt er van uit te gaan dat door voormeld arrest de verwerende partij geen bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod meer kon afleveren om redenen van openbare orde, maar dergelijke veronderstelling is op niets gestoeld. Verzoekende partij maakt met haar betoog ook niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het treffen van de thans voorliggende beslissingen niet tegemoet is gekomen aan de overwegingen van het vernietigingsarrest van 21 januari 2020 nr. 231 493.

2.9. Zoals blijkt uit voormeld arrest stelde de Raad vast dat de verwerende partij wel stelde dat verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft maar op nazicht van het (onvolledig) administratief dossier bleek dat verzoekende partij in bezit was van een verblijfsrecht en dat hiermee geen rekening werd gehouden.

2.10. Thans motiveert de verwerende partij dienaangaande als volgt: “Hij heeft tussen 1972 en 2014 regelmatig verblijfsrecht gehad in België. Sinds 05.12.2014 is hij afgevoerd van ambtswege.

Overeenkomstig artikel 39§7 van het KB van 08/10/1981, wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. Uit het administratief dossier kan niet blijken dat betrokkene in de betwiste periode aanwezig was in het Rijk. Overeenkomstig artikel 42quinquies § 7 van de wet van 15/12/1980 wordt het duurzaam verblijfsrecht verloren door een afwezigheid van meer dan 2 achtereenvolgende jaren uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het duurzaam verblijfsrecht heeft verloren.”

2.11. De Raad stelt thans vast dat uit informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken, meer bepaald de print-out “Gegevenshistoriek RN”, blijkt dat verzoekende partij een eerste maal een verblijfskaart afgeleverd kreeg op 20 juni 1972. Deze verblijfskaart werd telkenmale verlengd tot 7 oktober 1996. Uit voormelde gegevenshistoriek blijkt verder dat verzoekende partij op 4 maart 1996 afgevoerd werd van ambtswege zodat verzoekende partij toen geacht werd het land te hebben verlaten. Pas op 2 juli 1999 wordt verzoekende partij opnieuw geregistreerd aan de hand van een attest van immatriculatie geldig tot 2 december 1999. Op 8 oktober 1999 wordt verzoekende partij opnieuw in bezit gesteld van een verblijfskaart, de laatste keer verlengd op 7 oktober 2005 tot 9 oktober 2009. Verder blijkt dat verzoekende partij op 25 juni 2007 opnieuw werd afgevoerd van ambtswege en dat op 14 juni 2010 ook vermeld wordt: “Afgeschreven naar het buitenland”. Pas op 29 juli 2011 wordt verzoekende partij een nieuwe verblijfskaart afgeleverd, geldig tot 12 juli 2016. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekende partij op 18 maart 2011, nadat zij naar Italië was teruggekeerd (zie ten bewijze daarvan kopie van de uitkeringsattesten invaliditeitsuitkering van januari 2010 en volgende waaruit blijkt dat verzoekende partij op een adres in Italië woonachtig was dat correspondeert met het adres op de Italiaanse identiteitskaart van verzoekende partij van 31 mei 2010), een aanvraag van een verklaring van inschrijving heeft gedaan. Op 29 juli 2011 werd zij dientengevolge in bezit gesteld van een E-kaart. Verder blijkt uit het uittreksel van het vreemdelingenregister dat de verwerende partij heeft overgemaakt dat verzoekende partij op 5 december 2014 opnieuw van ambtswege afgevoerd werd en dat haar verblijfskaart op 12 december 2014 gesupprimeerd werd. Bijgevolg werd verzoekende partij opnieuw geacht het land te hebben verlaten eind 2014. Verder bevindt zich in het administratief dossier een kopie van de Italiaanse identiteitskaart van verzoekende partij afgeleverd te Avellino (Italië) op 9 februari 2017 waaruit tevens blijkt dat verzoekende partij aldaar op een adres geregistreerd staat. Uit het arrest van het hof van beroep van Antwerpen van 24 februari 2017 waar verzoekende partij zich liet vertegenwoordigen door haar raadsman blijkt ook dat verzoekende partij “thans zonder gekende woon- of verblijfplaats in het Rijk” is. Verder blijkt dat verzoekende partij sinds 3 juli 2019 in de gevangenis in België verblijft.

Zoals de verwerende partij terecht aangeeft luidt artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen als volgt: “De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

Voor zover al zou moeten aangenomen worden dat verzoekende partij op een bepaald moment een duurzaam verblijfsrecht had in België, blijkt geenszins dat zij op het moment van de bestreden beslissingen daarover nog beschikte. Immers werd zij pas na een afwezigheid van meer dan drie jaar in 2011 opnieuw in bezit gesteld van een verblijfskaart en werd zij opnieuw afgevoerd uit het vreemdelingenregister eind 2014. Bijgevolg kon de verzoekende partij in 2011 geen gewag meer maken van een duurzaam verblijfsrecht (cf. artikel 42quinquies, § 7 van de vreemdelingenwet: het duurzaam verblijfsrecht gaat verloren na een afwezigheid van meer dan twee opeenvolgende jaren) en blijkt niet, nadat zij in 2011 opnieuw verblijfsrecht verkreeg, dat zij sindsdien een ononderbroken periode van vijf jaar in België heeft gewoond om opnieuw duurzaam verblijfsrecht te verkrijgen (artikel 42quinquies, § 1). Immers werd zij opnieuw afgevoerd van ambtswege eind 2014. Verzoekende partij toont geenszins aan dat zij op het moment van de bestreden beslissingen nog over enig verblijfsrecht in België beschikte. Voor zover toch zou moeten aangenomen worden dat verzoekende partij over een duurzaam verblijfsrecht beschikte, dan blijkt niet dat zij op het moment van de bestreden beslissingen daarover nog beschikte, gelet op het bepaalde van artikel 42quinquies, § 7 van de vreemdelingenwet nu zij eind 2014 van ambtswege werd afgevoerd en verondersteld werd het land te hebben verlaten.

Gelet op voorgaande kan de verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden dat de verwerende partij waar deze motiveert dat verzoekende partij niet aantoonbaar nog over een duurzaam verblijfsrecht in België te beschikken uitgaat van een hypothese of veronderstellingen. De verwerende partij heeft duidelijk gemotiveerd waarom zij van oordeel is dat verzoekende partij geen gewag meer kan maken van een

duurzaam verblijfsrecht. Hoewel verzoekende partij op de hoogte is van de redenen waarom de verwerende partij deze beoordeling maakt, brengt zij geen bewijs van het tegendeel aan. Zij toont geenszins aan dat haar afvoering van ambtswege eind 2014 onterecht was of dat zij sindsdien niet meer dan twee opeenvolgende jaren afwezig is geweest. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, heeft de verwerende partij thans wel degelijk duidelijkheid geschept over het verblijfsstatuut van verzoekende partij. De Raad acht deze beoordeling, in het licht van de gegevens die gekend waren aan het bestuur en nu de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat deze beoordeling verkeerd is, geenszins kennelijk onredelijk of foutief. Gelet op voorgaande – nu de verzoekende partij niet aantoonbaar over enig verblijfsrecht te beschikken op het moment van het treffen van de bestreden beslissingen - is de verwijzing naar artikel 44bis, § 3 van de vreemdelingenwet waarop de verzoekende partij zich ent, niet dienstig.

2.12. Verzoekende partij pint zich voorts in haar betoog vast op het gegeven dat de verwerende partij initieel een inreisverbod had opgelegd voor een duur van 10 jaar terwijl zij thans een inreisverbod van 5 jaar oplegt maar dat dit nog altijd gebeurt in toepassing van artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet. De verwerende partij verwijst immers in de bestreden beslissing nog altijd naar een ernstige bedreiging voor de openbare orde. Verzoekende partij meent dat de motivering dan ook tegenstrijdig is.

2.13. De Raad stelt inderdaad vast dat in het bestreden inreisverbod gemotiveerd wordt: *“Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980: Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”* waarbij, na een omstandige motivering inzake de feitelijkheden die de zaak van de verzoekende partij kenmerken, de verwerende partij oordeelt: *“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod van 5 jaar proportioneel”*.

Artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1.

Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

§ 3.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming.”

Verzoekende partij kan niet betwisten dat ten aanzien van haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen, dit vormt immers de eerste bestreden beslissing. Verder blijkt dat in dat geval de verwerende partij een inreisverbod kan treffen en dit uitsluitend om ondermeer redenen van openbare orde. Dit is in casu het geval wat de tweede bestreden beslissing betreft. Verder blijkt dat wanneer de verwerende partij een inreisverbod om redenen van openbare orde treft dit in beginsel de duur van vijf jaar niet mag overschrijden. De verwerende partij heeft in casu een inreisverbod van vijf jaar getroffen. De discussie of de verwerende partij de verzoekende partij al dan niet als een ernstige bedreiging voor de openbare orde beschouwt, heeft geen belang nu zelfs bij een gewone bedreiging voor de openbare orde de verwerende partij een inreisverbod van vijf jaar kan opleggen aan de verzoekende partij.

De Raad benadrukt verder dat vermits verzoekende partij een Unieburger is, wiens inreisrecht wordt beperkt om redenen van openbare orde, het past om de rechtspraak van het Hof van Justitie in deze te bekijken. In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en *voldoende ernstige bedreiging* (eigen markering) die een fundamenteel belang van de samenleving aantast ((Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie; zie ook Hof van

Justitie 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19). Bijgevolg moet de verwerende partij ook bij een “gewone” bedreiging voor de openbare orde nagaan of de bedreiging “*voldoende ernstig*” is. Uit de motivering van het bestreden inreisverbod blijkt alvast dat de verwerende partij dit is nagegaan en, na vastgesteld te hebben dat dit het geval is waardoor zij, na een belangenafweging gemaakt te hebben, een inreisverbod voor de duur van vijf jaar als proportioneel heeft geacht.

Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat het bestreden inreisverbod een motiveringsgebrek bevat of tot stand is gekomen op onzorgvuldige wijze.

2.14. Verzoekende partij betoogt voorts dat de belangenafweging in de bestreden beslissingen niet afdoende is. Zij wijst vooreerst op de motivering terzake en stelt vast dat haar laatste veroordeling dateert van 24 februari 2017 voor feiten tussen 2011 en 2012 gepleegd. Zij meent dat hieruit niet blijkt waarom zij heden nog als een actueel gevaar voor de openbare orde wordt beschouwd. De verwerende partij geeft geen actuele persoonlijke handelingen aan die een actuele bedreiging zouden kunnen staven. Beide bestreden beslissingen steunen op oude persoonlijke handelingen zonder enige toetsing van de actuele gedragingen en actuele situatie van verzoekende partij.

2.15. De Raad wijst erop dat de algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, op zich niet volstaat om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval. In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek inzake een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod omwille van redenen van openbare orde. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de ontzegging van de toegang tot het grondgebied noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

Wat het gebruik van verdovende middelen in het bijzonder betreft, heeft het Hof van Justitie al meerdere malen gesteld dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn. Gelet op deze rechtspraak concludeert het Hof van Justitie dat georganiseerde drugshandel a fortiori onder het begrip ‘*openbare orde*’ valt (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 54). Daarnaast heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat georganiseerde drugshandel ook onder het begrip ‘nationale veiligheid’ kan vallen, daar het een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. In die zin wordt, gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit, in punt 1 van de considerans 1 van het kaderbesluit 2004/757/JBZ overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het Hof van Justitie heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 46-47). Als gevolg van deze overwegingen, besluit het Hof van Justitie dat de bestrijding van de georganiseerde drugshandel zowel onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” kan vallen als onder het begrip “dwingende redenen van openbare veiligheid” (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 56).

2.16. In casu werd een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van vijf jaar opgelegd om volgende redenen:

- verzoekende partij heeft doorheen de jaren verschillende veroordelingen opgelopen voor diverse ernstige feiten, beginnende met een veroordeling op 10 maart 2005 voor feiten van diefstal met geweld als dader of mededader, daarna een veroordeling op 18 oktober 2012 voor ondermeer feiten van slagen en verwondingen, daarna een veroordeling op 20 juni 2013 voor verboden wapendracht en tenslotte een veroordeling op 24 februari 2017 voor inbreuken op de drugswetgeving, deelname aan bendevorming als dader of mededader. Deze laatste veroordeling leverde verzoekende partij een gevangenisstraf van zes jaar op.
- de feiten zijn uiterst laakbaar en verwerpelijk en geven blijk van een verregaande normvervaging. Drugshandel is een gevaar voor de maatschappij en berokkent ernstige fysieke en morele schade aan de gebruikers. Bovendien ligt zij aan de basis van criminaliteit die vaak gepaard gaat met verkoop en gebruik van drugs.
- verzoekende partij was een belangrijk lid met een belangrijke verantwoordelijkheid binnen de criminele organisatie. Zij pleegde de feiten samen met haar stiefzoon hetgeen getuigt van bedenkelijke morele waarden in haren hoofde.
- geldgewin lag aan de basis van haar handelingen. Het financiële voordeel was het leidmotief voor haar handelen en zij bekommerde zich niet om de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers.
- uit de terugkerende aard van het misdadig gedrag van verzoekende partij kan legitiem worden afgeleid dat zij een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt.
- ingevolge de ernst van alle gepleegde feiten concludeert het bestuur dat verzoekende partij momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Haar gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. Zij trekt geen lessen uit haar veroordelingen en blijkt de ernst van haar daden niet in te zien, noch schijnt zij te begrijpen dat haar gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit haar persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor niet uit te sluiten valt dat zij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Verzoekende partij betoogt wel dat de laatste veroordeling die zij heeft opgelopen betrekking heeft op feiten gepleegd in 2011-2012, maar zij gaat volledig voorbij aan de omstandige motivering dat zij niet enkel veroordeeld werd voor druggerelateerde feiten, maar dat zij ook veroordelingen heeft opgelopen voor andere feiten en dat de verwerende partij het ganse criminele parcours van verzoekende partij in ogenschouw heeft genomen om daaruit af te leiden dat verzoekende partij een terugkerend misdadig gedrag kent. Verder heeft de verwerende partij ook duidelijk gewezen op de ernst van de door de verzoekende partij gepleegde feiten. Zeker wat de druggerelateerde feiten betreft kan verzoekende partij bezwaarlijk de ernst ervan ontkennen nu zij tot maar liefst zes jaar gevangenisstraf werd veroordeeld. De Raad wijst er daarbij op dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel weliswaar vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen, doch *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). Het actueel karakter van de bedreiging kan in bepaalde gevallen derhalve reeds voortvloeien uit de aard en ernst van de gepleegde feiten. Verzoekende partij kan niet ontkennen dat met de gepleegde drugsfeiten duidelijk een winstogmerk gepaard ging en dit een leidmotief was. Gelet op het feit dat verzoekende partij al diverse veroordelingen had opgelopen maar haar dit niet tot inkeer heeft gebracht, is het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij te oordelen dat verzoekende partij doet getuigen van een volgehouden, voor de maatschappij criminele ingesteldheid waardoor niet uit te sluiten valt dat zij dergelijk gedrag ook naar de toekomst toe zal herhalen. Verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat er in haar geval niet kon worden geoordeeld dat de gedragingen, die aan haar strafrechtelijke veroordelingen ten grondslag liggen, van zodanige aard zijn dat hieruit voortvloeit dat zij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij betekent.

De Raad benadrukt nog dat het enkele gegeven dat reeds enige tijd is verstreken sedert de gepleegde feiten niet impliceert dat de verwerende partij niet langer het bestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou kunnen vaststellen op grond van motieven zoals vermeld in de bestreden beslissingen. In dit verband kan worden opgemerkt dat het tijdsverloop sinds het plegen van de feiten weliswaar een gegeven is dat relevant is om te beoordelen of er sprake is van een bedreiging, doch dat de eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de

samenleving kan inhouden (HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, pt. 58). In de bestreden beslissingen werd duidelijk gewezen op het criminele parcours van verzoekende partij, op de ernst van de door de verzoekende partij gepleegde feiten, op de rol die verzoekende partij opnam binnen de criminele organisatie en dat haar motief gelegen was in gemakkelijk geldgewin, dat zij geen lessen trekt uit eerdere veroordelingen en de ernst van haar daden niet blijkt in te zien, zodat een volgehouden voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid blijkt waardoor niet valt uit te sluiten dat zij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Daarenboven heeft de verwerende partij ook gewezen op het feit dat verzoekende partij al sinds eind 2014 afgevoerd werd van ambtswege. Zoals uit de bespreking hoger is gebleken toont verzoekende partij niet aan dat zij in de jaren nadien nog effectief woonachtig was in België. In die optiek is het dan ook geenszins ernstig te stellen dat zij nadien geen feiten in België meer zou gepleegd hebben. Bovendien blijkt uit het arrest van het hof van beroep van Antwerpen van 24 februari 2017 dat verzoekende partij ook een veroordeling in het buitenland had opgelopen (p 16). Daarnaast dient ook gesteld dat verzoekende partij sinds 3 juli 2019 in de gevangenis verblijft en zij bijgevolg verhindert wordt nieuwe feiten te plegen.

Gelet op de omstandige motivering in de bestreden beslissingen kan verzoekende partij geenszins stellen dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar huidig gedrag om na te gaan of zij nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde of dat niet gemotiveerd wordt waarom een inreisverbod voor de duur van vijf jaar in casu verantwoord is. Bovendien moet de verwerende partij enkel een inschatting maken van het actuele gevaar voor de openbare orde maar moet zij niet aantonen dat verzoekende partij effectief opnieuw strafbare feiten zal plegen.

2.17. Verzoekende partij betoogt voorts dat niet op deugdelijke wijze rekening werd gehouden met de duur van haar verblijf en haar familie/vrienden in België, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar economische situatie en sociale en culturele integratie in België. De bindingen met Italië zijn hypothetische stellingen. Er wordt geen rekening gehouden met de overwegingen van arrest nr. 231 493 van 21 januari 2020.

2.18. Waar verzoekende partij verwijst naar het arrest van de Raad van 21 januari 2020 blijkt uit de bespreking hoger dat de verwerende partij wel degelijk geremedieerd heeft aan de motivering inzake het verblijfsrecht van verzoekende partij (zie bespreking onder punten 2.9. tot en met 2.11.). Thans wordt ook in de bestreden beslissingen gemotiveerd: *“Verder blijkt het het administratief dossier dat betrokkene regelmatig (ongestoord) bezoek ontvangt van B. G. R. (...). Uit het rijksregister kan niet blijken dat jullie ooit de wettelijke samenwoning hebben afgesloten. Jullie hebben slechts van 07.01.2005 tot 06.10.2005 op hetzelfde adres gewoond. Het voldoende hecht en duurzaam karakter van de relatie, vereist opdat deze onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) zou kunnen vallen, is niet aangetoond. Gesteld dat aangetoond zou zijn dat deze relatie weldegelijk als gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM te beschouwen is, quod non, kan opgemerkt worden dat uit het administratief dossier geen precieze onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van zijn vermeende gezinsleven in zijn land van herkomst of elders zouden verhinderen, evenmin blijkt dat betrokkene dit eventuele gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten. Het feit dat mevrouw B. G. (...) niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij hem niet vrijwillig zou kunnen volgen naar zijn land van herkomst. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Zijn familieleden en vrienden kunnen België en Italië vrijelijk in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met hem onderhouden middels bezoeken aan u in Italië alsook middels de moderne communicatiemiddelen. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat één van zijn familieleden om één of andere reden niet in staat zou zijn hem elders te bezoeken. Dat het onderhouden van de contacten met zijn familie moeilijker zal verlopen, is enkel en alleen te wijten aan zijn eigen crimineel gedrag. Zijn familieleden kunnen hem ook vanuit België ondersteunen bij het heropbouwen van zijn leven in Italië.”*

2.19. Verder heeft de verwerende partij een verdere nieuwe motivering voorzien inzake het verblijf van verzoekende partij in België en de bindingen met het herkomstland, alsook omtrent haar gezondheidstoestand. Zo stelt de verwerende partij: *“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in de gevangenis een behandeling volgt met insuline. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit kan blijken dat dergelijke medische behandeling niet beschikbaar zou zijn in Italië. Betrokkene haalt in zijn vragenlijst aan dat hij pensioen ontvangt in België. Betrokkene kan zijn Belgisch pensioen blijven ontvangen in het land van herkomst of een ander land dan België. Hij heeft tussen*

1972 en 2014 regelmatig verblijfsrecht gehad in België. Sinds 05.12.2014 is hij afgevoerd van ambtswege. Overeenkomstig artikel 39§7 van het KB van 08/10/1981, wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrappt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. Uit het administratief dossier kan niet blijken dat betrokkene in de betwiste periode aanwezig was in het Rijk. Overeenkomstig artikel 42quinquies § 7 van de wet van 15/12/1980 wordt het duurzaam verblijfsrecht verloren door een afwezigheid van meer dan 2 achtereenvolgende jaren uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het duurzaam verblijfsrecht heeft verloren. Er kan bovendien niet zonder meer aangenomen worden dat hij geen andere banden meer zou hebben met Italië dan zijn nationaliteit. Hij spreekt de taal en hij hebt er school gelopen. Er kan in alle redelijkheid aangenomen worden dat hij ook nog een zekere vertrouwdheid heeft met de cultuur en gebruiken in Italië. Zelfs indien de banden met zijn herkomstland verwaterd zouden zijn als gevolg van zijn verblijf in België, betekent dit nog niet noodzakelijkerwijze dat hij niet zou kunnen terugvallen op zijn vroegere familiale netwerk en dat hij niet opnieuw de banden met dit land zou kunnen aanhalen en voor zichzelf aldaar opnieuw een leven zou kunnen uitbouwen zonder al te grote moeilijkheden. Het is niet onredelijk om te stellen dat hij zijn privéleven opnieuw kan opbouwen in Italië. Uit niks blijkt dat de banden die hij met België hebt opgebouwd van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.”

2.20. Zoals uit de bespreking hoger reeds is gebleken en bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, is het geenszins kennelijk onredelijk of foutief van de verwerende partij om vast te stellen dat verzoekende partij geen gewag meer kan maken van enig verblijfsrecht in België. Evenmin, in het licht van de gegevens van het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoekende partij nog voor 2011 enige tijd in Italië heeft verbleven en dit ook na 2014 het geval moet geweest zijn - gelet op het feit dat zij eind 2014 afgevoerd werd van ambtswege, gelet op haar Italiaanse identiteitskaart afgeleverd op 9 februari 2017 waaruit tevens blijkt dat verzoekende partij aldaar op een adres geregistreerd staat en gelet op het arrest van het hof van beroep van Antwerpen van 24 februari 2017 waar verzoekende partij zich liet vertegenwoordigen door haar raadsman en zij “thans zonder gekende woon- of verblijfplaats in het Rijk” is - is het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij om vast te stellen dat niet zonder meer kan worden aangenomen dat verzoekende partij geen andere banden meer zou hebben met Italië dan haar nationaliteit. De Raad kan de verwerende partij volgen waar deze stelt dat verzoekende partij de Italiaanse taal machtig is en dat zij er school heeft gelopen. Eveneens kan de verwerende partij gevolgd worden in haar stelling dat verzoekende partij nog enige vertrouwdheid heeft met de Italiaanse cultuur en gebruiken. Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat, zelfs indien ervan zou moeten uitgegaan worden dat door haar verblijf in België haar banden met het herkomstland verwaterd zouden zijn, zij aldaar niet kan terugvallen op haar vroegere familiale netwerk en zij zonder al te grote moeilijkheden haar leven daar weer kan opnemen. De Raad ziet niet in waarom dit een hypothetische veronderstelling zou zijn. Immers, naast het feit dat verzoekende partij zich in de voorbije jaren nog moet opgehouden hebben in Italië, blijkt uit de stukken die de verzoekende partij nog voorlegt, dat haar jongste dochter in Italië woont. Het gegeven dat deze van plan zou zijn om naar België te verhuizen eens zij werk vindt, doet hieraan geen afbreuk. Verder blijkt ook uit de verklaring van de zoon van verzoekende partij dat ook de oudste dochter van verzoekende partij in Italië woont. Bijgevolg blijkt wel degelijk dat de verzoekende partij in Italië nog over een familiaal netwerk beschikt. Het betoog in het verzoekschrift dat haar laatste dochter die in Italië woont naar België wenst terug te keren is dan ook in tegenstrijd met de verklaring van haar zoon dat de oudste dochter met haar gezin in Italië woont en het enkel de jongste dochter is die naar België wenst terug te keren. De Raad ziet voorts ook niet in, gelet op alle voorgaande vaststellingen, waarom de leeftijd van verzoekende partij – thans 64 jaar – haar zou verhinderen haar leven in Italië weer op te nemen.

Ook inzake haar gezondheidstoestand heeft de verwerende partij gemotiveerd dat niet blijkt dat zij de nodige medische behandeling niet kan verkrijgen in Italië. Verzoekende partij betwist ook niet dat zij een insulinebehandeling kan krijgen in Italië. Verzoekende partij betwist evenmin dat zij het invaliditeitspensioen dat zij in België ontvangt kan ontvangen in Italië. Bijgevolg blijkt niet dat haar situatie vanuit economisch oogpunt wijzigt. Haar betoog dat zij weinig financiële middelen heeft om haar leven in Italië opnieuw op te bouwen kan niet overtuigen in het licht van de voorgaande vaststellingen inzake haar banden met het herkomstland en het gegeven dat zij aldaar ook nog steeds over financiële middelen zal beschikken. Immers, zoals ook uit de stukken van het administratief dossier is gebleken ontving verzoekende partij in 2010 ook al een invaliditeitsuitkering en heeft dit haar niet verhindert om geruime tijd verblijf te houden in Italië. De Raad ziet niet in waarom dit thans anders zou zijn, temeer

verzoekende partij ook niet aantoont dat zij na 2014 nog effectief in België gewoond heeft. Verder, zoals reeds opgemerkt, heeft verzoekende partij in Italië wel degelijk nog een familiaal netwerk en laat niets toe te besluiten dat dit netwerk verzoekende partij niet kan helpen bij het heropnemen van haar leven in Italië.

2.21. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen wel degelijk rekening heeft gehouden met het verblijf van verzoekende partij in België en met de familieleden die zij hier heeft.

Zoals hoger al aangegeven maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij op verkeerde gronden of kennelijk onredelijk geoordeeld heeft dat het verblijf van verzoekende partij in België een terugkeer naar Italië niet in de weg staat, gelet op de banden die zij nog heeft met haar land van herkomst.

Verder, wat betreft het feit dat haar zoon in België woont, betwist de verzoekende partij niet dat haar zoon meerderjarig is en al een eigen gezin heeft. Zoals de verwerende partij ook motiveert in de bestreden beslissing beperkt het EHRM het begrip “gezinsleven” in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. De verwerende partij stelt vast dat in het administratief dossier geen bijkomende elementen van afhankelijkheid kunnen worden vastgesteld tussen verzoekende partij en haar meerderjarige zoon.

Verzoekende partij betoogt wel dat uit het medisch attest van 10 december 2019 blijkt dat zij een lange medische voorgeschiedenis heeft en nog steeds kampt met zware gezondheidsproblemen waardoor zij afhankelijk is van haar familie en vrienden in België maar de Raad kan op lezing van voormeld attest de verzoekende partij geenszins volgen. Uit dit attest blijkt immers dat de arts een opsomming geeft van de medische aandoeningen van verzoekende partij met de mededeling “*waarvan sommige nog actief*”. Er blijkt uit dit attest aldus niet dat alle opgesomde aandoeningen nog actief zijn. Verder stelt de arts ook uitdrukkelijk: “*Ik heb zelf patiënt al een hele poos niet gezien en haal het bovenvermelde uit zijn medisch dossier dat hij mij ter inzage bezorgt via een derde.*” Hoewel aangenomen kan worden dat verzoekende partij een gezondheidsproblematiek vertoont, getuige daarvan de insulinebehandeling, blijkt geenszins uit enig objectief medisch stuk dat verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand afhankelijk is van familie of vrienden. Haar betoog dat zij niet in staat zou zijn om voor zichzelf te zorgen gelet op haar medische situatie wordt door geen enkel medisch stuk onderbouwd, ook niet door de nog bij fax van 28 augustus 2020 voorgelegde stukken, nog daargelaten de vaststelling dat in kader van onderhavige procedure de Raad geen rekening vermag te houden met stukken die voor het treffen van de bestreden beslissingen niet kenbaar waren of waren gemaakt aan het bestuur. De verklaringen van haar zoon en dochter doen evenmin afbreuk aan het feit dat niet is aangetoond dat verzoekende partij medisch afhankelijk is van haar familieleden.

Ook waar zij stelt dat zij omwille van haar invaliditeit afhankelijk is van haar familieleden in België, gaat zij eraan voorbij dat zij reeds geruime tijd invalide is en dit haar niet verhindert heeft in het verleden in Italië te verblijven.

Daarenboven, zelfs indien zou moeten aangenomen worden dat verzoekende partij de hulp nodig heeft van familie of vrienden, dan blijkt dat zij ook een familiaal netwerk heeft in Italië. Zij toont niet aan dat zij niet kan terugvallen op dit netwerk indien zij daadwerkelijk hulp behoeft.

Verzoekende partij maakt aldus geenszins aannemelijk dat er tussen haarzelf en haar familie in België bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn waardoor zij gewag kan maken van een beschermenswaardige familierelatie in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zij toont geenszins aan dat de bevindingen dienaangaande van de verwerende partij verkeerd of kennelijk onredelijk zijn.

Verder, waar verzoekende partij wijst op haar relatie met haar vriendin B.G.R. stelt de Raad vast dat de verwerende partij ook hieromtrent gemotiveerd heeft: *“Verder blijkt het het administratief dossier dat betrokkene regelmatig (ongestoord) bezoek ontvangt van B. G. R. (...). Uit het rijksregister kan niet blijken dat jullie ooit de wettelijke samenwoning hebben afgesloten. Jullie hebben slechts van 07.01.2005 tot 06.10.2005 op hetzelfde adres gewoond. Het voldoende hecht en duurzaam karakter van de relatie, vereist opdat deze onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) zou kunnen vallen, is niet aangetoond. Gesteld dat aangetoond zou zijn dat deze relatie weldegelijk als gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM te beschouwen is, quod non, kan opgemerkt worden dat uit het administratief dossier geen precieze onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van zijn vermeende gezinsleven in zijn land van herkomst of elders zouden verhinderen, evenmin blijkt dat betrokkene dit eventuele gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten. Het feit dat mevrouw B. G. (...) niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij hem niet vrijwillig zou kunnen volgen naar zijn land van herkomst. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Zijn familieleden en vrienden kunnen België en Italië vrijelijk in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met hem onderhouden middels bezoeken aan u in Italië alsook middels de moderne communicatiemiddelen. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat één van zijn familieleden om één of andere reden niet in staat zou zijn hem elders te bezoeken. Dat het onderhouden van de contacten met zijn familie moeilijker zal verlopen, is enkel en alleen te wijten aan zijn eigen crimineel gedrag. Zijn familieleden kunnen hem ook vanuit België ondersteunen bij het heropbouwen van zijn leven in Italië.”*

Door louter te verwijzen naar haar relatie met B.G.R. gaat verzoekende partij voorbij aan deze motivering en toont zij geenszins aan dat deze motivering kennelijk onredelijk of foutief is. Zij betwist immers niet dat zij maar kortstondig heeft samengewoond met B.G.R. in 2005 noch betwist zij dat zij met deze persoon nooit een wettelijke samenwoning heeft afgesloten. In het licht hiervan is het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat het voldoende hecht en duurzaam karakter van de relatie niet is aangetoond zodat niet blijkt dat er in casu sprake is van een beschermenswaardige gezinsrelatie in de zin van artikel 8 van het EVRM. Bovendien heeft de verwerende partij ook gemotiveerd dat, voor zover toch het bestaan van een beschermenswaardige gezinsrelatie zou moeten worden aangenomen, niet blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn om het gezinsleven elders verder te zetten. Verzoekende partij brengt geen enkel argument hiertegen in. Verder stelt verwerende partij ook vast dat contact kan onderhouden worden via bezoeken in Italië of moderne communicatiemiddelen. Verzoekende partij toont geenszins aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is. Ook het EHRM heeft reeds geoordeeld dat: *“Since both the applicant and his wife have been granted residence permits in member States of the European Union, the family can easily travel between Italy and Sweden and stay for longer periods in either of those countries. Moreover, it has not emerged that the applicant would lack the possibility to be in contact with the other family members via, inter alia, telephone, the internet or Skype.”* (eigen vertaling: nu de verzoekende partij en haar echtgenote beiden verblijfsrecht hebben in lidstaten van de EU kan de familie gemakkelijk reizen tussen deze lidstaten en gedurende langere periodes in elkeen van de lidstaten verblijven. Er blijkt ook niet dat contact via telefoon, internet of skype niet mogelijk is) (EHRM, Abobakar t. Zweden, 6 juni 2019 (n° 23270/16)).

Ook waar verzoekende partij nog verwijst naar andere volwassen verwanten waarmee zij geen beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft toont zij geenszins aan dat de beoordeling dat contact met deze familieleden via bezoeken in Italië of moderne communicatiemiddelen kan onderhouden worden kennelijk verkeerd of onredelijk is. Hetzelfde geldt waar zij wijst op vrienden die zij heeft in België.

2.22. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift nogmaals wijst op haar leeftijd, haar gezondheidstoestand en haar binding met België maar zoals uit de bespreking hoger is gebleken heeft de verwerende partij de situatie van verzoekende partij in ogenschouw genomen en kennelijk redelijk geoordeeld dat een terugkeer naar Italië alsook het verbod om naar België te reizen gedurende vijf jaar geen disproportionele inmenging inhoudt in het gezins- en privéleven van verzoekende partij.

Verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk zal zijn om zich opnieuw in Italië te settelen.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij geen billijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van de staat om de openbare orde te vrijwaren en de private belangen van de verzoekende partij.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt (cf. EHRM, Azerkane t. Nederland, 2 juni 2020).

2.23. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.24. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: RISICO SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM, IN COMBINATIE MET SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSPLICHT

In rechte

Artikel 3 EVRM voorziet een verbod van foltering en bepaalt dat: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Artikel 3 EVRM is op een absolute wijze geformuleerd, er kan dan ook geen enkele beperking op aangebracht worden. Om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM te vallen, dient een behandeling of straf een minimum niveau van ernstigheid te bereiken. De beoordeling van de minimumgraad van ernstigheid is relatief, er dient rekening te worden gehouden met alle omstandigheden van de zaak, zoals de aard en de context, de wijze en methode van uitvoering, de duur, de fysieke en mentale effecten en in sommige gevallen het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer.

Het EHRM beschouwt het "non-refoulement verplichting als "inherent" aan artikel 3 EVRM. Krachtens het EHRM moeten betrokkenen de substantiële gronden voorleggen die aantonen dat ze bij hun terugkeer reëel gevaar lopen om onderworpen te worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM.

Toepassing in onderhavig geval

Verzoeker heeft substantiële gronden voorgelegd die aantonen dat bij de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod, hij een reëel gevaar loopt om onderworpen te worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM.

Verzoeker heeft namelijk uitgebreid zijn medische afhankelijkheid, zijn financiële situatie, zijn zeer lange en bijzondere binding met België (waardoor er geen sprake kan zijn van enige familiale of sociale netwerken in Italië) aan verwerende partij uiteengezet. Verwerende partij kan niet correct beweren dat alle hierboven opgesomde elementen aangaande de leeftijd, de gezondheid, de financiën, de afhankelijkheid van familie en vrienden, ... van verzoeker, niet gekend waren of hadden moeten zijn. Al deze elementen wijzen op een duidelijk risico in het kader van artikel 3 EVRM bij een eventuele uitvoering van bestreden beslissingen.

De loutere vaststelling in bestreden beslissingen dat "betrokkene heeft geen vrees geuit in het kader van artikel 3 EVRM", is niet voldoende. Verwerende partij diende minstens, in het kader van deugdelijk bestuur en het absoluut karakter van artikel 3 EVRM - een correcte beoordeling te doen van artikel 3 EVRM, steunend op alle verschafte en aanwezige elementen. Bestreden beslissingen houden geen rekening met de medische toestand van verzoeker waaruit men niet redelijk kan stellen dat verzoeker - een 64-jarige man die op krukken loopt en 4 keer per dag insuline dient in te nemen naast alle andere medische en financiële problemen - heden, zonder enig risico in het kader van artikel 3 EVRM, een nieuw leven zou kunnen starten in Italië of elders ver weg van zijn familie/ vrienden en zonder hun dagelijkse ondersteuning.

Minstens had verwerende partij rekening moeten houden met de zorgwekkende berichtgevingen die sinds midden maart 2020 - voordat bestreden beslissingen werden genomen - bekend zijn aangaande de problematieken in de gezondheidssysteem in Italië naar aanleiding van COVID19. Hoewel bestreden bevel om het grondgebied te verlaten aangeeft dat aan betrokkene geen termijn toegekend wordt om het grondgebied van het Rijk te verlaten, diende verwerende partij - gezien de verschafte ernstige medische informatie aangaande verzoeker - minstens een beoordeling te doen van artikel 3 EVRM rekening houdend met de concrete gegevens aangaande het gebrek van enige band met Italië, de gezondheidsproblemen van verzoeker, de oude leeftijd van verzoeker en de problemen in de gezondheidssysteem van Italië die wellicht nog een lange periode zullen worden meegedragen door de heden heersende pandemie.

Bestreden beslissingen doen geen deugdelijke beoordeling in kader van artikel 3 EVRM. En de uitvoering van bestreden beslissingen zouden een reëel risico in het kader van artikel 3 EVRM in hoofde van verzoeker teweegbrengen.”

2.25. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

2.26. Zoals uit de bespreking van het eerste middel is gebleken maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij in Italië, het land waarvan zij de nationaliteit heeft en waarmee zij wel degelijk nog banden heeft, geen menswaardig leven zal kunnen leiden. Zij maakt geenszins aannemelijk dat zij in het herkomstland onderworpen zal worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Verder, waar zij nog wijst op de COVID-19 pandemie wijst de Raad erop dat deze pandemie in gans Europa is uitgebroken en dat de lidstaten tijdelijke maatregelen hebben genomen om de verdere verspreiding in te tomen. Ook België werd getroffen door de COVID-19 pandemie en de Belgische overheid heeft dergelijke maatregelen moeten nemen. Verzoekende partij dient zich ook in Italië te houden aan de door de Italiaanse overheid genomen tijdelijke maatregelen om het risico op besmetting te verkleinen. Bovendien toont zij geenszins aan dat de gezondheidsproblematiek in Italië die gelieerd is aan de uitbraak van de coronapandemie thans van die aard is dat zij er dreigt te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Zij ontbeert minstens actueel belang bij haar kritiek.

Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij – waar deze stelt in de bestreden beslissingen dat verzoekende partij geen vrees heeft geuit in het kader van artikel 3 van het EVRM – uitgegaan is van een verkeerde beoordeling van de feitelijkheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken.

Een schending van artikel 3 van het EVRM ligt niet voor. Evenmin maakt de verzoekende partij met haar betoog een schending van de motiveringsplicht aannemelijk.

2.27. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER